

# Farní zpravodaj

Dušičky 2014



Římskokatolická farnost Dolní Loučky



*S vírou na ně vzpomínejme,  
z očistce jim pomáhejme  
(kancionál, č. 924)*

## Úvodní slovo

Milí farníci,

vychází nové číslo Farního zpravodaje, a tak bych vás rád jako nový farář co nejsrdečněji pozdravil.

Jsou před námi dušičky. Venku je sychravo, příroda se ukládá ke spánku, vše jako by usínalo. Přesto je ale jedna zahrada, která právě v tomto čase rozkvétá a září dlouho do noci, kdy už slunce zapadlo za obzor. Je to zvláštní zahrada. Nesejí se tam semena, z kterých bychom potom mohli sklídit úrodu, ale ukládáme do ní těla našich drahých.

Když v tomto čase procházím hřbitovem, vnímám lásku nás žijících k těm, kteří nás již na své cestě k Bohu přešli a již ho vidí tváří v tvář. Je krásné, že na ně pamatujeme, a to nejen nějakým věncem či kyticí, ale především modlitbou. Ty zapálené svíce na hrobech našich drahých by měly vyjadřovat naši víru ve vzkříšení a věčný život, to je právě symbol hořící svíce na hrobě.

Na mysl nám může při pohledu na hroby našich drahých vytanout otázka: *Proč je člověk na zemi?* Pro nás věřící je odpověď jednoduchá: člověk je na zemi jedině proto, aby poznával Boha, miloval ho, sloužil mu a tak přišel do nebe. To je věčný cíl a smysl existence každého člověka. Upozorňuje nás na to i svatý Pavel ve svém listu Filipánům: *"Vždyť naše vlast je v nebi."* (Flp 3, 20) Celý lidský život se jeví jako cesta. Má svůj počátek, jím je stvořitelská Otcova láska a má i svůj cíl v téže lásce nebeského Otce. Celý život je cestou k Otci. Naše *"věřím v život věčný"* je vyjádřením smyslu našeho života a cíle veškeré naší činnosti.

Právě proto nás vede Církev jakoby za ruku a vede nás k hrobům našich drahých. Ne aby v nás vzbudila letmou vzpomínku nebo v nás jenom vyvolala náladu, která zítra pomine. Ne, chce tím určit směr našeho života; chce nás utvářet pro život; chce nás donutit k přemýšlení o životě našem i životě našich zemřelých, abychom živě zakusili, čím jsme jim povinni, a co my sami musíme pro svou duši dělat.

Využijme tohoto času, abychom svým předkům poděkovali za vše, co pro nás vykonali, a odplatíme jim to modlitbou. Jistě, až přijdou do nebe, budou se zase oni za nás přimlouvati. Nezůstaňme však jen u pohledu zpět. My jsme ještě na cestě do nebeské vlasti, tak ať nás pohled na hrob motivuje k ještě většímu úsilí o naši spásu, abychom se všichni jednou setkali ve věčné radosti u našeho Pána.

Otec Pavel

## Chápání očiště

Křesťanské chápání očiště nespočívá v představě, že jde o jakýsi druh posmrtného koncentračního tábora jako u Tertuliána, ve kterém si musí člověk odpykávat tresty.

Podle Josepha Ratzingera je to spíše vnitřní proces proměny člověka, který se stane schopným vztahu ke Kristu, k Bohu, a tak je také schopen jednoty s celým společenstvím svatých - *communio sanctorum*.

Skutečné rozhodnutí pro Boha zachraňuje. Naše "*ano víry*" dává naději být navždy s Pánem. I když tento souhlas víry pouze namáhavě proniká přes mříže egoismu, kterých se člověk nebyl schopen zbavit, ten, kdo se pro něj rozhodne, přijímá milosrdenství; cítí však, že se musí proměnit. Tuto proměnu způsobí setkání s Pánem - to je oheň, který nás přetaví na čistou podobu.

Hans Urs von Balthasar říká, že očištěc není nic jiného než poslední existenční zpověď - konfrontace s láskou, jaká ve skutečnosti je a jaká je v nebi. Zároveň je zničením všeho, co se na zemi omylem nazývalo láskou.

Když sv. Řehoř Veliký uvažuje nad slovy z Matoušova evangelia o hříchu proti Duchu Svatému (12, 31 - 32), dochází k závěru, že některé viny mohou být odpuštěny v tomto věku, zatímco některé v příštím. Z Matoušova evangelia se dá usoudit, že existuje očišťování pro ty, kteří zemřeli v milosti Boží, ale nejsou dokonale očištěni, aby tak mohly vejít do nebeské blaženosti.

Tridentský koncil v roce 1563 prohlásil v dekretu o očištěci: "*Katolická církev, osvícena Duchem Svatým čerpat ze Svatého písma a staré tradice církevních otců, učila na posvátných koncilech a naposledy na tomto všeobecném koncilu, že existuje očištěc a že duším, které se v něm nacházejí, se poskytuje podpora přímluvnými modlitbami věřících, především však Bohu milou oltářní obětí*" (DH, 1820; NR, 907).

Možnost pomáhat a dávat se pro křesťana nekončí smrtí, ale obepíná celé *communio sanctorum* (společenství svatých) na této, ale i na druhé straně prahu smrti. Svatý Jan Zlatoústý vybízí křesťany: "*Nezdráhejme se pomáhat těm, co zemřeli, a obětovat za ně modlitby.*" Také my, kteří jsme ještě na cestě do věčnosti, se můžeme spoléhat na přímluvu a zásluhy oslavené církve v nebi.

Joseph Ratzinger říká, že ekleziální zakotvení člověka se neláme a neruší na hranici smrti, ale že lidé se vzájemně nesou a snášejí přes práh mezi tímto a druhým světem, jeden za druhého trpí a mohou se navzájem přijímat.

Je tedy možné, aby do nanejvýš osobního setkání s Kristem mohl vniknout někdo druhý?

Člověk nikdy není jen sám sebou, ale je sám sebou v druhých, s druhými, skrze druhé. Ať ho druzí proklínají, nebo mu žehnají, odpouštějí mu a jeho vinu proměňují na lásku - to vše je část jeho vlastního osudu.

V teologii apoštola sv. Pavla i u evangelisty Jana platí, že hranice rozlišování neprobíhá mezi pozemským žitím a nežitím, ale mezi být s Kristem a být bez něj či proti němu. Být s Kristem a setkat se s ním je však současně i setkáním s celým jeho mystickým tělem, s mou vinou vůči trpícím údům tohoto těla a s odpouštějící láskou pramenící z Krista.

Pavel VI. v apoštolské konstituci *Indulgentiarum doctrina* říká, že ve společenství svatých *"je nepochybně trvalé pouto lásky a hojná výměna všeho dobra mezi věřícími, kteří již dosáhli nebeskou vlast nebo odpykávají své viny v očistci, nebo ještě putují na zemi"*. Při této obdivuhodné výměně, jak říká Katechismus katolické církve, svatost jednoho prospívá mnohem více, než by hřích jednoho mohl škodit druhým (srov. KKC, 1475).

Ježíš Kristus je réva a my jsme ratolesti (srov. Jan 15, 5). Jako ratolesti jsme zprostředkovateli Kristovy lásky jiným lidem. Ale jen tehdy jimi opravdu budeme, pokud denně přijmeme ve víře těžkosti života, z každého pádu hned povstaneme ve svátosti smíření, skoncujeme s každou náklonností ke hříchu a sjednotíme se s Kristem.

Nezapomínejme ani na závazek denně se modlit za zemřelé, obětovat za ně mše svaté a využívat možnosti získat pro ně úplné odpustky. Lidé v očistci, ale i v nebeské blaženosti, se zase modlí za nás tady na zemi a pomáhají nám na cestě spásy.

(podle zahraničních pramenů)

## Překvapující tajemství duší v očistci

V dušičkovém zpravodaji v loňském roce byl uveřejněn článek, který čerpal z knihy *Prekvapuje tajemstvo duší v očistci*. Na závěr bylo slíbeno jeho pokračování, v dalším dušičkovém zpravodaji.

Dříve, než se budeme věnovat vyprávění o duších v očistci, připomeňme si několik informací z úvodu knihy.

Marie Simma je rakouskou mystičkou. Byla obyčejnou selkou, která se už od svého dětství velmi modlila za duše v očistci. Ve věku 25 let byla obdařena velmi zvláštním a ojedinělým charismatem v církvi. Už 50 let ji díky osobitému Božimu daru navštěvují duše z očistce. Co jí tyto duše říkají? Upozorňují, žádají o modlitbu a mluví o svých nevýslovných očišcových utrpeních, která jsou zmírňovaná radostným očekáváním a jistotou, že se jednou ocitnou v Boží náruči. Zjevují žijícím na zemi úžasnou moc, kterou můžou ulehčit utrpení zesnulých a současně dostat dobrodiní a pomoc v tomto životě i v životě po smrti.

Svědectví sestry Emmanuely, sepsaná podle vyprávění Marie Simmy, nás nutí se zamyslet. Mohou nám pomoci změnit naše postoje a zvyklosti a začít žít jiným způsobem – podle toho, co chce Bůh. Mohou nám pomáhat v odstraňování toho úplně zbytečného strachu před očistcem a pomůžou nám osvětlit a pochopit nádheru a plnost nadšení, ukrytého v Božím plánu s naší budoucností. Ukážou nám také nesmírnou moc udělat šťastnými duše našich zesnulých. Tato moc, kterou máme zde, na této zemi, v našich rukách, nám pomůže najít opravdové štěstí i v našem životě.

Pán používá mnoho způsobů, kterými ke svým dětem denně promlouvá a kterými jim pomáhá v jejich duchovních potřebách. Dary, které Pán dává omilostněným duším, jsou mocnými světly, které svítí lidem na cestu. Využijme toho!

**Sestra Emmanuela:** Jakými prostředky, které máme na zemi, si můžeme zkrátit dobu očišťování?

**Marie Simma:** „Musíme udělat hodně pro duše v očistci, protože ty nám později pomáhají. Je třeba být velmi skromný. To je největší zbraň proti Zlu. Skromnost zahání Zlo.“

### **Vděčnost spasených**

Zajímavé je svědectví otce Berliouxe, který napsal pěknou knihu o očistci. Týká se pomoci duší z očistce těm, kteří jim pomohli modlitbami a obětmi.

Uvádí, že jedna žena, zvláště blízká duším v očistci, zasvětila celý svůj život, aby jim pomohla. V hodině smrti ji zuřivě napadl démon, neboť věděl, že mu její duše unikne.

Umírající bojovala po nějaký čas sama. Uprostřed nejtěžšího souboje náhle uviděla, jak do jejího bytu vstupuje celý zástup neznámých, zářivě krásných osob, které zahnalý d'ábla. Unesena radostí zvolala: „Kdo jste? Kdo proboha jste, že mě tak dobře činíte?“

Návštěvníci odpověděli: „Jsme dobrodinci, obyvatelé nebe, které Vaše pomoc dovedla k blaženosti a proto jsme Vám teď zase přišli na pomoc my, abyste překročila práh věčnosti a abychom Vás doprovodili do radosti Svatého Města.“

Při těchto slovech se tvář umírající rozjasnila úsměvem, zavřela oči a v Božím pokoji zesnula. Její duše, čistá jako holubice předstoupila před Pána pánů a u něj našla pouze ochránce a obhájce, které osvobodila svými modlitbami. Uznaná hodnou slávy vešla vítězně za potlesku a s požeňáním všech, kterým pomohla z očistce, do nebe.

Kéž bychom i my jednou pocítili takové štěstí.

Duše, osvobozené díky našim modlitbám, jsou i mimořádně vděčné, pomáhají nám velmi citelně v našem životě a opravdu vám doporučuji tuto zkušenost. Pomáhají nám, ví o našich potřebách a získávají nám hodně milostí.

Další pěkný příklad Marie Simmy ukazuje, jak láska k bližnímu může napravit mnohé hříchy:

### **Rozhodnutí z lásky**

„Znala jsem jednoho mladého muže, kterému bylo přibližně 20 let a žil v sousední vesnici. Jeho vesnice žila ve smutku, neboť byla postižena sérií lavin, ve kterých zahynulo mnoho jejích obyvatel. Bylo to v roce 1954. Jednoho večera byl tento mladý muž v domě svých rodičů a uslyšel, jak se venku spustila další lavina, hned vedle jeho domu. Zaslých zoufalé výkřiky:

„Zachraňte nás, zachraňte nás! Strhla nás lavina!“

Jediným skokem vyskočil z postele a spěchal pomoci těmto lidem. Jeho matka slyšela výkřiky, nechtěla ho pustit a řekla mu: „Ať jim jdou pomoci jiní, nemusíme to být vždy my. Je to velmi nebezpečné, nechci, aby bylo o jednoho mrtvého víc.“

Zvenku však stále pronikaly výkřiky a muž jim chtěl opravdu pomoci. Odstrčil matku a řekl jí: „Jdu, protože je nemohu nechat takto zemřít.“ Vyšel na cestu, zachytila ho lavina a zemřel.

Dva dny po smrti mě v noci navštívil a řekl mi: „Dej za mně sloužit 3 mše a budu vysvobozen z očiště.“ Oznámila jsem to jeho rodině a přátelům. Byli velmi překvapení, že jen po 3 mších bude osvobozen z očiště, neboť ve svém životě provedl hodně hloupostí.

Mladý muž mi řekl: „Udělal jsem čin z čisté lásky, riskoval jsem svůj život za ty osoby a díky tomu mně Pán přijal tak rychle do nebe. Láska k bližnímu zakrývá a vynahrazuje mnohé hříchy.“ Ano, láska k bližnímu, jeden jediný nezištný čin lásky zakrývá mnohé hříchy: tento mladý muž vedl rozpustilý život a možná by už neměl jindy v životě příležitost vykonat tak velký čin lásky a možná by se z něj stal zlý člověk. Ve svém milosrdenství jej Pán povolal k sobě v okamžiku, který byl pro něj nejkrásnější a nejčistší díky tomuto činu lásky

Další příhoda nám ukazuje, jak si Pán vysoce váží jakéhokoliv prostého činu dobra: Jednoho dne přišla duše jisté ženy s vědrem v ruce. „Co chceš udělat s tím vědrem?“ zeptala sem se jí.

„To je můj klíč do ráje“, odpověděla celá zářící. „Během svého života jsem se moc nemodlila, do kostela jsem chodila jen zřídka, ale jednou, bylo to právě před Velikonocemi, jsem zdarma uklidila celý domeček jedné stařence. To byla moje spása, moje požehnání.“ To je další důkaz, že vše závisí na lásce k bližnímu.“

**Sestra Emmanuela:** „Co udělal lotr, když mu Ježíš na kříži slíbil, že ještě dnes s ním bude v ráji?“

**Marie Simma:** „Skromně přijal svoje utrpení a přiznal, že je spravedlivé a nabádal druhého lotra, aby také přijal svůj úděl. Obával se Boha, což značí, že měl v sobě skromnost.“

Když se blíží smrt, je důležité, aby se člověk plně odevzdal do vůle Pána.

Marie mi vyprávěla velmi pěkný příklad jedné matky čtyř dětí. Když umírala, místo toho, aby se bouřila a pohoršovala, řekla Pánu: „Přijímám smrt, neboť to chceš Ty a vkládám svůj život do Tvých rukou. Svěřuji Ti svoje děti a vím, že se o ně postaráš.“ Díky této obrovské důvěře v Boha přišla tato žena přímo do nebe bez toho, aby prošla očistcem.

Láska, skromnost, odevzdání se Bohu, to jsou zlaté klíče, které nám otvírají přímou cestu do nebe.

### **Účinná mše svatá**

**Sestra Emmanuela:** „Marie, můžete nám říct, jaké jsou nejúčinnější prostředky pro osvobození duší z očistce?“

**Marie Simma:** „Především mše svatá, protože během ní se sám Kristus obětuje z lásky k nám. Je to oběť Krista sebe samého Bohu, což je nejkrásnější oběť. Kněz je zástupce Boha, ale Bůh sám se nabízí a obětuje se za nás. Účinek mše svaté za mrtvé je o to větší, čím větší úctu ke mši svaté měl nebožtík za svého života, zda se během ní modlil s upřímným srdcem nebo na ni chodil, když měl volno, i v týdnu. Tito lidé mají ještě větší užitek ze mší svatých, které se za ně slouží. Zde každý sklídí to, co zasel.“

### **Přijatý návrh**

Duše v očistci například velmi dobře ví, zda se v den pohřbu ten či onen za ně opravdu upřímně modlí, nebo je jen přítomen na obřadu. Říkají, že slzy jim k ničemu neposlouží, pomoci může pouze modlitba. Stěžují si, že lidé jdou na jejich pohřeb bez toho, aby se za ně upřímně pomodlili alespoň jednu modlitbu. Další příklad ohledně mše svaté uvedl sv. kněz z Arsu: „Děti moje, jeden dobrý kněz ztratil dobrého přítele, kterého velmi miloval, a proto se za něj velmi modlil, hlavně za pokoj jeho duše. Jednoho dne mu dal Bůh vědět, že je v očistci a velmi trpí. Tento svatý kněz věřil, že nejlepší, co pro něj může udělat je odsloužit za svého přítele mši svatou. V momentě obětování vzal do prstů sv. Hostii a řekl: Svatý a věčný Otče, udělejme výměnu. Ty máš duši mého přítele, který je v očistci a já držím tělo Tvého syna ve svých rukou. Dobrý a milosrdný Otče, osvobod' mého přítele a já obětuji Tvého syna se všemi zásluhami jeho umučení a smrti.

Jeho žádost byla skutečně vyslyšena. Během pozdvihování viděl duši svého přítele celou zářící od slávy stoupat do nebe: Bůh přijal tento jeho návrh na výměnu.“

Drahé děti, pokud chceme osvobodit z očistce nějakou pro nás drahou duši, udělejme to podobně. Nabídněme Otcí skrze Svátost Oltární jeho milovaného Syna se všemi zásluhami jeho utrpení a smrti. Určitě nám nic neodmítne.“

### **Obětování bolesti**

Existuje i další velmi účinný prostředek pomoci duším v očistci, a to je dobrovolné obětování našich bolestí, pokání, půst, zřikání se a také obětování našeho nedobrovolného utrpení a bolesti jako jsou nemoc, smutek po někom, kdo nás opustil nebo zemřel.

**Sestra Emmanuela:** „Marie, vy jste byla několikrát vyzvána, abyste trpěla za duše v očistci, aby byly vykoupené. Co jste v těch chvílích prožívala a cítila?“

**Maria Simma:** „Poprvé, když se mně duše v očistci zeptala, zda opravdu chci tělesně trpět za ni po dobu tří hodin a pak budu znovu moci pracovat, jsem si řekla, že když za tři hodiny bude po všem, mohu to přijmout. Během těch tří hodin jsem měla pocit, jakoby to trvalo tři dny, tak moc to bolelo. Avšak nakonec, když jsem se podívala na hodinky, viděla jsem, že to opravdu trvalo pouze tři hodiny. Duše mi řekla, že tím, že jsem přijala toto utrpení s láskou po dobu tří hodin, ušetřila jsem jí 20 let očistce.“

**Sestra Emmanuela:** „Proč tři hodiny utrpení na zemi za 20 let utrpení v očistci? Proč mělo vaše utrpení větší cenu?“

**Marie Simma:** „Utrpení na zemi nemá vždy tu stejnou cenu. Když trpíme na zemi, můžeme dále růst v lásce, můžeme získat zásluhy. Což není případ utrpení v očistci, protože tam slouží utrpení pouze na očistění se od hříchu. Na zemi máme všechny milosti a svobodu vybrat si.

To může dát mimořádný význam našemu utrpení. Když tyto bolesti obětujeme a přijímáme s trpělivostí a skromností, tak celkem malé oběti, které nabízíme, mohou mít neslýchanou moc v pomoci duším. Nejlepší je spojit své utrpení s utrpením Ježíšovým a svěřit je do rukou Marie, neboť ona bude nejlépe vědět, jak je použít, protože my sami často nepoznáme důležité potřeby těch, co jsou kolem nás. To vše nám Marie vrátí v hodině smrti a bolesti. To, co jsme jí obětovali, bude naším nejcennějším pokladem v jiném světě.“

**Sestra Emmanuela:** „Často nás existence utrpení v našem životě pobuřuje a dělá nám těžkosti je přijmout a dobře prožít. Jak tedy prožívat utrpení, aby mohlo přinášet ovoce?“

**Maria Simma:** „Utrpení je největším důkazem Boží lásky. Pokud ho dobře obětujeme, můžeme získat hodně duší.“

**Sestra Emmanuela:** „Co je třeba dělat, abychom přijali utrpení jako dar a ne jako bolest, jak to často bývá?“

**Marie Simma:** Vše je třeba odevzdat Panně Marii, neboť ona nejlépe ví, kdo jakou oběť svého utrpení potřebuje, aby byl zachráněn.

Pokračování v dalším čísle dušičkového zpravodaje...

Z knihy Prekvapuje tajemstvo duší v očistci

Zpracoval: R. Mašek

## První světová válka

V pondělí 28. července 2014 uplynulo 100 let od chvíle, kdy Rakousko-Uhersko vyhlásilo válku Srbsku, čímž začala 1. světová válka. Tomáš Šimek v knize Dějiny Horních Louček věnuje tomuto období několik stránek. Z informací uvedených v této knize cituje následující článek.

26. července 1914, přivezl automobil z Okresního hejtmanství v Tišnově mobilizační vyhlášku povolávající do vojenské služby muže do čtyřiceti dvou let. Vylepený plakát způsobil značný rozruch a zděšení, kdo sklídí během právě probíhajících žní úrodu z polí.

Po této částečné mobilizaci byla pak vyhlášena v noci před 1. srpem 1914 mobilizace všeobecná. Byl pátek 2. srpna a v podvečer vybubňoval tuto hrůznou zprávu obecní slouha. Podle mobilizačního listu, který do obce přivezl úřední automobil, se musely všechny ročníky do 36 roků ihned do 24 hodin hlásit u svých pluků.

Muži dokupovali za nářku svých manželek a rodin nejnnutněji potřeby a zbývalo jen loučení. Mnozí muži odjížděli již v sobotu, zbylí v neděli do Brna, odkud hledali nejrychlejší spojení ke svým plukům. Po prvních se loučili po druhé výzvě 9 září další a další a vojenské úřady rozhodně nezapomněly na nikoho. Vojenská povinnost byla zavedena pro muže od 18 do 50 let a později byl ještě rozšířena až do 55 let. Odebraní koně směřovali na vagonech do Brna. Do války nebyli povoláni starostové obcí a učitelé. Na nedobrovolnou pouť mezi vojenskými posádkami i evropskými zeměmi tak nastoupilo podle autora hasičské kroniky 70 mužů.

Válečné „štěstí“ se během let klonilo hned k té, hned oné straně. Ze zpráv, které se dostávaly k občanům, byly nejvíce zajímavé ty, které se týkaly jejich blízkých.

Nevíme, kolik vojinů z Horních Louček využilo roku 1917 rozkazu císaře Karla I., kdy všichni vojáci nad padesát let byly propuštěni z vojenské služby a vrátili se domů.

### Situace v zásobování, ceny potravin a zemědělských výrobků

Velká sucha roku 1914 přešla i do následujícího roku, v němž špatně vzešly jařiny, a co z obilí dozrálo, poničily ve žních velké deště. Zrna pokoseného a nesklizeného ovsa znovu vzklíčila a případná druhá sklizeň

přinesla jen nedobrou úrodu. Sucho v roce 1917 a nedostatek píce velmi přispěl zejména k nedostatku masa a mléčných výrobků. V polovině války se zásobovací situace zcela vymkla z kontroly, takže úřady zavedly zcela chaotický přidělový a lístkový systém, takzvané „chlebenky“, kdy byla určena na osobu a týden kvóta 1,4 kg, 30 gr na den, v zimních měsících jen 1 kg. Dále „cukřenky“ s přidělem  $\frac{3}{4}$  Kg 200 gr na osobu a den, „tučenky“ pro nákup tuku, který stejně nebyl k dostání. Na přiděl byla i káva, ale té na trhu skoro nebylo. Pokud to bylo možné, nahrazovali občané nedostatek potravin náhražkami, ale i to bylo stále těžší. Nedostatková mouka byla vydávána na lístky jen těm, kteří nepěstovali obilí. Pro nedostatek obilní mouky byla mleta mouka kukuřičná a bramborová.

Pro úsporu masa byly úředně zavedeny dva bezmasé dny v týdnu. Vedle nedostatku potravin trápila lidi velká drahota. Nemístným hromaděním domácích potřeb stoupala i jejich cena a tak úřady zavedly jejich maximální ceny. Pro domácnost byl stanový přiděl 1 litru petroleje na měsíc.

Poněvadž převládal velmi suchý rok 1917, bylo nedostatek píce a tím i mléka a másla.

Samozásobitelé mohli mlít jen na povolení a i tu se stávaly oboustranně trestané přestupky. Do mlýnů chodil četnické kontroly. Bylo povoleno semlít jen určené množství, 366 gr na osobu a den, což bylo zhruba 134 kg obilí ročně. Koncem února 1917 byl rekvírováno za vojenské asistence obilí.

Nač nebyly stanoveny maximální ceny, vše stoupalo do závratných výšek. Maximální cena 1 kg másla byla 7 až 9 K, ale potají se prodávalo až za 12 K někdy až za 20 K.

V roce 1918 dostoupila drahota svého vrcholu. Předě žněmi stál 1kg chlebné mouky 7K. Hovězí maso u řezníků bylo vydávané jen na neděli a to 1kg za 10K. Kilo vepřového masa bylo potajmu prodáváno za 40 K. Taková šmelina byla trestána vysokými pokutami jdoucími až do několika set korun, a veřejným pranýřováním v novinách a vězením.

Houfy městského lidu směřovaly na venkov, kde se výměnou kupovaly potraviny výhradně za tabák, kůže, ocet, cukr, obuv, šatstvo a jiné věci.

Podražil i dobytek. Obyčejná dojnice, která stála 500 až 1000 K, nyní stála 1 000 až 2000 K, pár koní přišel až na 7 000 K. Zcela právem se říkalo, že jediní koně sedláckovy mají mnohdy větší cenu, než celý jeho statek. Vysoké ceny dosáhla selata na chov. Jeden párek dle velikosti byl až za 180 K, později

---

zavedena maximální cena, která na Tišnovsku byla 10 K za 1 kg živé váhy. Za párek selat platilo se roku 1918 až 1200 k:

Roku 1917 se drahotní poměry s ohledem na předchozí rok velmi zhoršily. Pár koní stál až 8 000, hřibata odstavčata po 1 000 - 2 000 K. Porážkový dobytek byl placen při rekvizicích dle jakosti 2-4 K za 1 kg živé váhy, 8 kg těžké sele bylo za 118 K, později byla dodržována maximální cena 8-10 K za 1 kg živé váhy. Dojná koza byla až za 150 K. Koncem války, následkem odebrání velkého počtu dobytka na maso, stoupla i cena koz. Jedna koza byla až za 600 K. Nač nebyly stanoveny maximální ceny, vše stouplo do horentní výše.

Koncem února roku 1917 byly v obcích zřízeny rekvírovací komise, které za četnické a vojenské asistence dům po domu zabíraly zejména jateční dobytek, ale i obilí, slámu a krmení. Každému hospodáři vypočítala komise podle oseté a osázené plochy nezbytnou část na živobytí a zbytek sebrala pro válečné dodávky. Součástí těchto procedur bylo skrývání potravin a jiné klamání úředníků. Rok od roku byly menší sklizně, bída umocňována ještě množstvím vyhladovělých městských lidí, kteří v marné naději na získání potravin nabízeli vesničánům horentní sumy bezcenných peněz i stejně nepotřebné luxusní předměty. Se zásobami píce se do nového roku vystačilo.

Byl nedostatek kůží, chodilo se ve zvlášť upravených dřevácích a hodně naboso. Obvyčejně nízké boty pro venkov byly za 50 až 60 K.

Předválečné látky na šaty byly prodávány roku 1918 za 200 -300 K za metr. Dle toho jeden slušný mužský oblek stál již 1 000 K. Plátno na prádlo vůbec nebylo. Bavlněné látky, pokud ještě byly vyráběny z bavln, byly 16-200 K za metr, slušné boty za 100-17 K, klobouk stál 30-40 K.

### Válečné půjčky, rekvizice

Pod zástěrkou kompenzace nedostatku všeho, byly vypisovány státní válečné půjčky. Za dobu trvání války jich byl celkem sedm. Díky výhodným úroků lákaly k bezpečnějšímu uložení ohrožených peněz, čas splatnosti byl poměrně krátký, 6 let, 5 a půl procentní úrok. Obec se podílela na IV. válečné půjčce.

Kvůli nedostatku surovin začaly od roku 1916 prohlídky, při nichž se za malou finanční částku zabavovali četníci v domácnostech měděné, cínové a mosazné předměty.

### Pomoc dětí vojákům na frontě

Válečný stav zasáhl i děti, které svým dílem měly pomoci vojskům Německa a rakouské monarchie. Roku 1915 děti šily košile i pánské spodky, pletly zimní a letní ponožky, kukly, nátepníky. Do veřejné sbírky přinášely ošacení, obuv, látky, lněné, bavlněné a jiné odpadky. Pro přípravu potravin i léků pro frontu sbíraly lipový květ, jahodové a ostružinové listní, jahody, maliny i houby. Protože v rámci námořní blokády nastal nedostatek bavlny, byl místo výuky nařizováno sbírat kopřivy, které se pak sušily na výrobu tkanin. Z papíru byly také vystřihovány podešve. Dítka přinášely i starý papír na zhotovení takzvaných dámských přikrývek pro nemocné. Byl sbírán starý papír pro výrobu nového. Probíhaly sbírky válečného kovu, cínu, olova. Zájem byl proječován i o kovový odpad, zejména o těžké kovy.

Pořádaly se sbírky na Červený kříž, pro fond vdov po padlých vojínech a sbírku na opatřování protéz. Za odměnu dostávaly děti pamětní listy vyhotovované u ministra války Františka, svodného pána Schönaicha a opatřené jeho podpisem.

Peněžní sbírky na frontu byly pravidelné měsíční a pak různé nahodilé ve prospěch válečné péče. Ve škole upisovaly roku 1916 dokonce i děti příspěvky na IV. válečnou půjčku.

Vesnice byla ve velké nejistotě a zejména ti, kteří měli ve válce své příbuzné a známé žili ve stálých obavách o jejich osud. Z kazatelny i ze školy se lidé dozvídali o válečných úspěších Rakouska-Uherska a každé vítězství bylo oslavováno, vyvěšovány prapory. Jistě se však k nim dostávaly i jiné zprávy, které jim jistě přinesli i vojáci nad padesát let, kteří byli na rozkaz císaře Karla V. v roce 1917 propuštěni domů.

## V 1. světové válce z obce Horní Loučky padli:

Jos. Břoušek	*1890 - +1915
Frant. Habrovec	*1886 - +1914
Jan Maloň	*1876 - +1918
Frant. Matoušek	*1866 - +1916
Karel Pochop	*1890 - +1915
Frant. Palán	*1881 - +1918
Vlad. Smejkal	*1897 - +1918
Ant. Smejkal	*1876 - +1914
Boh. Uhlíř	*1887 - +1914



Pomník občanům Horních Louček padlým v 1. světové válce

Modleme se za duše těchto padlých mužů a věnujme jim tichou vzpomínku. R.I.P.

Zpracoval: R. Mašek

## Pořad bohoslužeb v dušičkovém týdnu

den / farnost		DOLNÍ LOUČKY	ŽDÁREC	OLŠÍ
SLAVNOST VŠECH SVATÝCH	1.11.	17:00*		
VŠECH VĚRNÝCH ZEMŘELÝCH	2.11.	9:00	10:30*	7:30 14:00**
PONDĚLÍ	3.11.	-	-	-
ÚTERÝ	4.11.	Újezd u Tiš. 16:30*	18:00	-
STŘEDA	5.11.	17:00	-	-
ČTVRTEK	6.11.	-	18:00	-
PÁTEK	7.11.	17:00	-	15:30
SOBOTA	8.11.		8:00	

\* mše svaté spojené s následnou pobožností na příslušném hřbitově

\*\* pobožnost na hřbitově

## Odpustky pro zesnulé

Plnomocné odpustky pro duše zemřelých, které potřebují očištění, můžeme získat prvních osm listopadových dnů. Podmínkou jsou známé úkony:

- přijetí svátosti smíření - svaté zpovědi
- svaté přijímání - Eucharistie
- modlitba na úmysl Svatého otce (Otče náš a Zdravas či jiná modlitba)

Dále je třeba se na hřbitově pomodlit za zemřelé (stačí v nitru).

Od poledne 1. 11. do půlnoci 2. 11. je možné tyto odpustky pro duše v očištění získat návštěvou kostela spojenou s Modlitbou Páně a Vyznáním víry. Ve dnech od 2. do 8. listopadu je možné tyto odpustky získat při návštěvě hřbitova a při splnění ostatních podmínek. Svatý otec Benedikt vydal pro naši zemi dekret, který stanovuje, že věřící v naší zemi mohou tyto odpustky získat již od 25. října, pokud tak nemůžou učinit ze **ZÁVAŽNÉHO DŮVODU** v době od 1. do 8. listopadu.

Předpokladem je, že pokřtěný katolík, který je ve stavu milosti aspoň po předepsaných úkonech, má úmysl odpustek získat a nemá sebemenší zalíbení v hříchu.

Zmiňovanou svátostnou zpověď stačí přijmout v několikadenním rozmezí. Na jejím základě lze získat více odpustků, avšak pouze jeden plnomocný odpustek denně - po splnění obvyklých podmínek.

## Rozhovor s P. Pavlem Křivým

Od 11. 8. 2014 se novým farářem ve farnostech Dolní Loučky, Olší a Žďárec stal P. Pavel Křivý. Když jsme se setkali při přípravě nového čísla zpravodaje, požádal jsem jej o rozhovor. Souhlasil, a s úsměvem mi odpověděl, ať s ptám na co chci, na co chce on, odpoví. Tady je tedy několik otázek:

### **1. Uprostřed léta jste přišel do našich farností. Mohl byste nám říci něco o sobě?**

*Těžká otázka. Ne, že bych o sobě nic nevěděl, ale nerad o sobě mluvím. Aspoň tedy pár slov. Pocházím z malé vesnice u Brna - Žatčany. Po průmyslovce, vojenské službě a dvou letech „ve výrobním procesu“ jsem poslechl Hospodinovo volání a nastoupil do Teologického konviktu v Litoměřicích a posléze do semináře v Olomouci. Po svěcení jsem působil ve Vranově nad Dyjí, Moravské Nové Vsi, Křižanově, Sloupu v Moravském krasu a posledních 14 let v Podivíně.*

### **2. Vzpomenete si, co jste udělal jako první, když jste se dozvěděl o místě, kde budete nově působit?**

*Zapálil jsem si a začal s Hospodinem diskutovat, co má za lubem, že mi chystá takové překvapení a změnu života ☺*

### **3. Přicházíte k nám z farnosti Podivín, kde jste byl farářem 14 let. Jak se vám líbilo v předchozí farnosti a jak jste se zabydlel v Dolních Loučkách?**

*V předchozí farnosti se mi líbilo. Za 14 let již člověk zapustí kořeny, najde přátele a ochotné spolupracovníky. Říká se, že stromy, které se milují, se dotýkají kořeny a myslím, že v Podivíně jsme se navzájem těmi kořeny dotýkali.*

*V Loučkách to se zabydlováním bylo náročné. Mám hodně knih a dalších věcí (dělám stanové tábory pro děti a další aktivity), tudíž to bylo velké množství různého materiálu, který bylo potřeba smysluplně uložit. Ještě sice nemám všechno vybaleno, ale dá se říct, že jsem již zabydlen.*

### **4. V našich farnostech jste 2 měsíce, teprve se vzájemně poznáváme. Dají se nějak „nové“ farnosti porovnat s těmi, kde jste působil?**

*Po dvou měsících by myslím jakékoliv porovnávání nebylo na místě, je to krátká doba. Kdesi jsem četl takový příběh o tom, jak u městské brány seděl*

starý muž. Jednoho dne k němu přišel poutník a ptá se ho: „Jací lidé žijí v tomto městě?“ „A jací žili tam, odkud přicházíš?“ „Byli milí, hodní a úslužní.“ „Také zde žijí takoví.“ Druhý den přišel jiný poutník a položil starci stejnou otázku. Když měl říct, jací lidé žili v jeho předchozím městě, řekl: „Byli zlí, chamtiví a pomlouvační.“ Stařec mu řekl: „Také zde najdeš jen takové lidi.“ Člověk, který slyšel obě starcovy odpovědi, se ho zeptal, proč každému odpověděl stejně, i když popsali jinak své předchozí spoluobčany. „Protože každý nese lidi ve svém srdci.“ A tak věřím, že ve všech mých nových farnostech žijí lidé, jako v předchozí, tedy milí, hodní, ochotní, radostní a milující Hospodina.

**5. Stihl jste již navštívit všechny obce, které do vašich nových farností patří?**

*Skoro všechny jsem si projel ještě dřív, než jsem nastoupil, abych měl představu (velmi zevrubnou) o tom, do čeho jdu ☺.*

**6. Máte nějaký veselý zážitek nebo trapas z poslední doby?**

*Nic konkrétního mně teď nenapadá.*

**7. Nedělní mše svatá je nyní kratší, než jsme byli doposud zvyklí, kratší je především kázání.**

*No, neumím zpívat, takže o zpěv je jistě kratší ☺ A kázání? Jedno německé přísloví říká, že u kázání je prvních 5 minut pro lidi, druhých 5 pro lavice a ty další jsou pro kočku. Když jsem byl svěcen, dal jsem si předsevzetí, že nebudu své farníky unavovat dlouhými proslovy, aby neusnuli ☺, sám se těžko plně soustředím dlouhou dobu na jednu věc a tak to nemohu chtít po druhých. A i když je mše svatá kratší, nechybí tam nic, nebo snad ano?*

**8. V břeclovském děkanství jste působil jako kaplan pro mládež. Je práce s mládeží vaší oblíbenou činností?**

*Do kaplana pro mládež mě „uvrtali“ kolegové z děkanství, protože od 15 let pracuji s ministryny a od 16 pořádám tábory. Tedy práce s mladými mě nějak provází většinu života.*

**9. Máte na starosti 3 farnosti. Zbývá vám čas na nějaké vlastní zájmy? Co děláte o dovolené?**

*Na nějaké extra koníčky mi moc času nezbývá, i když vstávám denně o půl 6, ale vždy si nějakou chvilku najdu. Ostatně, farnosti a práci pro ně se snažím dávat vždy na první místo. O dovolené jsem s dětmi na táboře, což moc dovolenkově nedopadá, ale snažím se o jeden týden skutečné dovolené, kdy hodím starosti za hlavu a navštěvuji přátele, za kterými se dostanu právě jen v tomto týdnu.*

**10. Prosím o nějakou pěknou myšlenku na závěr pro čtenáře zpravodaje.**

*Když máme ten dušičkový čas, tak citát od Maxe Lucada: „Když se jednou octneš na sklonku svého života, co bys chtěl? Když smrt na tebe sáhne svou rukou, kde budeš hledat útěchu? Budeš objímat svůj diplom v rámu z ořechového dřeva? Požádáš, aby tě odnesli do garáže, a sedneš si do auta? Najdeš útěchu v tom, že si budeš procházet bankovní účty? Samozřejmě, že ne. Na čem ti bude skutečně záležet, budou lidé. Pokud na vztazích záleží **POTOM**, nemělo by nám na nich záležet **I NYNÍ**!“*

Děkuji Vám za rozhovor a přeji, aby se Vám v našich farnostech dařilo.

R. Mašek

## 7 staromódních způsobů, jak vybudovat dlouhodobý vztah

U zahradní restaurace zastavil nablýskaný sedan. V něm pár sedmdesátníků. Muž vystoupil, ve slejváku oběhl příď a rozepjal deštník nad otevřené dveře, aby za rámě pomohl ven společensky oděné ženě.

„*Kráva!*“ zvolal mladík, který seděl u vedlejšího stolu. „*Byla to strašná kráva!*“ Mluvil do mobilu.

Když pár došel k přednímu stolu, přispěchal číšník s padesáti červenými růžemi. Před ohromenou ženu muž obřadně poklekl a poděkoval za tolik společně prožitých let.

„*Woe, čtrnáct dní bylo ažaž! Vozovej park musíš pravidelně obměňovat!*“ křičel na celou restauraci mladík.

Muž přisunul dámě židli, sám se posadil naproti, sevřel obě její ruce do dlaní a co špitl, šlo odečíst z jeho výrazu a rtů: „*Tak rád se Ti zblízka dívám do očí.*“

„*Jo, už mám další v merku! Zatím jenom skajpujeme, to stačí. Uvidíme se, až mi bude chtít dát. Pak zas popojdu o dům dál.*“

V jedné restauraci se srazily dva světy. Dva přístupy. Večer však spěl k mnohem překvapivější koncovce. Stále více mi totiž hlodalo v hlavě výborné oblečení páru, gurmánská volba jídel, lehkost, s jakou muž objednával kvalitní ročníky vín. Kde na to berou – v důchodovém věku?

Úderem desáté u restaurace přibrzdil druhý vůz. Vystoupil distinguovaný řidič, uctivě pokynul, dáma se zvedla, rozloučila a nastoupila na přední sedadlo místo dýchavičného manažera, který spěchal opačným směrem – u stolu s mužem pak asi dvacet minut probíral nějaká čísla. Asi tržby, výhledy, náklady.

Když odešel, všiml jsem si, že jsme již v restauraci osiřeli, zatímco muž si všiml, že ho pozorují. Osmělil jsem se a přisedl k jeho dezertní kávě. Dozvěděl jsem se, že i v pokročilém věku podniká – dodává kuchyňská zařízení do fastfoodových řetězců. „*Když jsem před dvaceti lety dostal tento nápad, potřeboval jsem ženu, která přijme vysokou míru rizika, protože to nemuselo vyjít. Především jsem ale potřeboval být sám běžcem na dlouhou trať, umět*

*řešit problémy i jinak, než že obyčejně vzdám to, co zatím nejde podle představ,“ povolil si vázanku.*

*„Všiml jste si?“ ukázal jsem na stůl, kde ještě před chvílí seděl mladík. Ve vzduchu ještě poletovaly jeho nadávky na zaměstnavatele „Kretén! Seknu mu s tím, rozjedu svůj byznys!“*

*Muž se rozesmál: „Když člověk považuje dokonce za svou přednost, že neumí vyjít s lidmi a udržet si dlouhodobě ani partnerku, natož vztah k zaměstnavateli, nemůže očekávat, že dosáhne jakéhokoli dlouhodobého úspěchu v čemkoli. V byznysu totiž nikdy neuspějete sami. Potřebujete si vytvářet dobré a dlouhodobé vazby přinejmenším se zaměstnanci a zákazníky. Pro všechny musíte znamenat přidanou hodnotu a začínáte obvykle tak, že ty přidané hodnoty v první řadě vnášíte do svého osobního života. Jste alespoň dobrým partnerem, pro začátek.“*

Nakonec mi vychladla káva, jak jsem byl zaujat jeho popisem přidaných hodnot, které partnerce i dnes, po půlstoletí vztahu, dává.

Nemusel by.

Mohl by si také najít jinou.

Mohl by seknout i s firmou.

Vždyť odespat vztah při první krizi je stejné jako odříznout start-up při prvním neúspěchu.

Proč lidé neumí bojovat? Proč se raději vzdávají a říkají, proč to nejde, než by hledali cesty, kudy to jde? Proč se domnívají, že něco jiného/někdo jiný bude lepší, když problém zjevně není v okolí, ale v nich samotných? Proč chybí ve vztazích naprosté maličkosti, které nestojí ani korunu, a přesto jsou pro většinu lidí pracné a „drahé“? A naopak: na co všechno si dokážou udělat čas lidé, kteří si opravdu váží druhého?

*Upozornění: Jsem připraven na to, že následující řádky budou odsouzeny. Protože nepatří do moderní doby. Nezastírám, že jsem zaostalý až zastydělý. Co nadělám...*

*Láska je úžasná, když o ni mluvíme. Ale ještě úžasnější, když ji prokážeme.“ Liliane Bettencourt, nejbohatší Evropanka*

## 1. Zkusme trávit společný čas bez technologií a práce

Zdá se to nemožné, ale někteří lidé jsou toho opravdu schopni. Odloží chytrý telefon, zavřou notebook a zkusí si povídat s partnerem face to face, ne Face to book\*. Zjišťují, že má i jiné výrazy než na rigidní fotografii u chatu\*\*, že nemluví tak trhaně jako přes Skype\*\*\*, zkrátka že je to opravdový člověk, ne jen slova a smajlíci. Že se ho dá dotknout, pohládit, cítit jeho energii. Že líbat rty je jiné než líbat monitor.

Vím, že jsme se všemi iVěcmi velmi in, cool a moderní, nicméně je jen málo krásnějších věcí než živý smích, procházka ruku v ruce, tanec, kdy cítíte dech, rozpaky i srdce druhého. A snad nic na světě nepřebije pevné objetí.

Ano, patří to minulosti. Dnes i ty nejobyčejnější věci jsou již nejNEobyčejnější. Zvláště když je můžeme dělat s těmi pravými lidmi. Snažme se mít takové lidi kolem sebe a travme s nimi čas – oni jsou totiž reálnější než Spiderman nebo Angry Birds.

Vím, že jsme děsně busy. Ale zkusme občas neřadit důležité lidi až za práci.

Ne proto, že „se to sluší“, ale proto, že to stojí za to.

## 2. Buďme plně přítomni ve společnosti druhých

Jedny z nejsilnějších emocí, jaké člověka potkávají, jsou 1) slast, že jsme v přítomnosti někoho, kdo je pro nás důležitý, a 2) svírání, že nám tentýž člověk schází. Ačkoli jde o protichůdné pocity, měly by vést k témuž chování: Dávat tomu člověku najevo, co pro nás znamená. Nejlépe tehdy, když jsme s ním. Jak?

Ve vztazích se asi nic necení více než upřímná soustředěná pozornost. Proč? Protože čas je ta nejdražší komodita v našem životě a my jsme se ji rozhodli obětovat v tento okamžik tomuto člověku. BÝT s ním, naslouchat mu bez pohledu na hodinky, bez myšlenek na další schůzku, která nás čeká... to je zřejmě nejhodnotnější gesto, které můžeme projevit jině osobě.

\* face to face, ne face to book – tváří v tvář, ne přes počítač

\*\* chat - krátká komunikace nebo rozhovor dvou nebo více lidí prostřednictvím komunikační sítě (internetu). Uskutečňuje se vždy v reálném čase. V užším smyslu se při chatu komunikuje formou psaného textu

\*\*\* Skype – program pro telefonní komunikaci přes internet

Lidé, na kterých nám záleží, by měli být příliš cenní na to, abychom je ignorovali. Proto zbytečně neztrácejme čas výběrem luxusních dárečků, které nejsou nic víc než jenom věci. Šetřeme raději to nejdražší, co máme, a co nás nestojí ani korunu – SEBE. Svůj čas.

A víte, proč je společně strávený čas ve vztazích to nejhodnotnější? Protože se nikdy nerozsbije, neroztrhává, neztratí. A vždycky zůstane v paměti.

### **3. Dokažme vyjádřit své komplimenty a podporu**

Není důležité, co si o počinech druhých myslíme. Nejsme soudci. Jsme partneři. Jen proto, že se druhému nedaří, ho nemusíme kritizovat. Jen proto, že jde těžkou cestou, ho nemusíme zrazovat. Jen proto, že neuspěl, ho nemusíme ponižovat. Jen proto, že jsme měli pravdu, ho nemusíme zesměšňovat. Vztah není fotbalový zápas, kde by jeden vyhrál a druhý prohrál. Ve vztahu totiž buď oba vyhrají, nebo oba prohrají.

Nezáleží na tom, jestli je partner momentálně hoden našeho obdivu, oceňme ho. I když dnes vyhrávají jeho slabé stránky, připomeňme mu ty silné. Když se topí, pomáhejme mu nad vodu. Ne, my skutečně nejsme rozhodčí, kteří vyčítají, co dělá špatně, ani trenéři, kteří mu radí, co dělat lépe. My jsme podpora, která dělá to nejtěžší – stojí při něm.

Nevěřme, že existuje Pan Božský, který přijde a vyřeší všechny naše problémy.

Nevěřme, že existuje láska na první pohled, která trvá celé věky bez práce a tolerance.

Věřme ale, že existují lidé, o které a za které stojí za to bojovat. Ne proto, že by byli tak dokonalí, ale proto, že jsou tak nedokonalí, jak nám vyhovuje. Viděli jste někdy znamení jin a jang? Nejsou to dokonalé kruhy. Ale dokonalý kruh vytvoří. Právě proto, že si vzájemně nevyčítají, co druhému chybí. To, co druhému chybí, sami dodají.

Pravého člověka, Svůj jang, poznáte velmi jednoduše. Ačkoli Vás možná v první chvíli přitahoval jeho zevnějšek, všechny tělesné přednosti se náhle rozpustí ve Vaší myslí. Začnete vnímat jeho energii, poznávat jeho smysly, oceňovat jeho myšlení. Začnete vidět podstatu té osoby, ne jeho schránku.

Proto lidé ve skutečnosti nepropadají lásce z fyzických důvodů. Po někom takovém můžeme toužit k zbláznění, chtít ho vlastnit. Ale dokážeme ho „milovat“ jen s otevřenými očima, ne srdcem. Tedy ne dlouhodobě, protože

fyzická krása se s věkem mění. Proto když potkáme správného člověka, jeho fyzické nedokonalosti se stanou druhořadými.

A my ho začneme podporovat bez ohledu na to, co vidíme.

Budeme ho totiž podporovat pro to, co cítíme.

#### 4. Říkejme pravdu

Tak rádi upřednostňujeme milosrdné lži před tvrdými fakty! Vždy si najdeme dost důvodů, proč to označit za přednost. Tvrdíme, jak nám na druhém záleží, a proto mu neříkáme nepříjemné věci. A přitom nám na něm záleží tak málo, abychom k němu byli upřímní. Označujeme to za projev citlivosti, ale na konci je vždy lepší být zraněn pravdou než obluzován lží. Vztahy založené na lži vždy umírají mladé. Protože fakticky zemrou už v okamžiku lži bez ohledu na to, jak dlouho ještě trvají.

Lež je jako sněhová koule. Z nevinné vločky vzniká lavina. Musí. Protože musíme lhát jiným i sobě. Nejsme nic více než lháři. Kdo by chtěl s lhářem žít? A my s ním žít musíme. Dennodenně. Permanentně. Se svým svědomím.

Lží chráníme své křehké ego. O nic víc nejde. Jsme jen tak zbabělí, že neumíme nést následky činů, za které jsme odpovědní. Co kdybychom to zkusili z jiného konce? Přestaňme být alibističtí. Přijměme osobní odpovědnost za to, co jsme kdy udělali špatně. Pokud víme, že některé naše činy nebo slova zranily člověka, na kterém nám ve skrytu záleží, přiznejme své chyby a čelme realitě – vyhodnocení svých činů. Udělejme to ne kvůli druhému, ale kvůli sobě. Zasloužíme si vidět druhého se zlomeným srdcem, vidět jeho slzy. Jestli máme duši, ten strašlivý obraz si zapamatujeme na celý život.

Omluva je nejlepší lepidlo, které drží dlouhodobý vztah. Možná na to, co jsme druhému způsobili, už nebude stačit, ale v takovém případě je to dobře pro oba. Pomůžeme tím druhému, aby si našel lepšího partnera, a pomůžeme tím sobě, abychom konečně začali být co k čemu. A chovat se tak, abychom se jednou nemuseli stydět za pravdu.

Každý chybuje. Buďme tedy upřímní. I v omluvách. Říkejme to, co děláme, a dělejme to, co říkáme. Nikdy nedegradujme svou omluvu výmluvou. Výmluvy nejsou omluvy. **Udělalí jsme to. Basta.** Nedodávejme víc. Nakonec to, že jsme chybovali, neznamená nic více než obsah 3. bodu. Ať se teď ukáže náš partner, jak dobře ho četl.

Dokáže nás v těžké chvíli podpořit?  
Dokáže na nás přesto najít to dobré?  
Dokáže překonat problémy a najít s námi řešení, jak jít dál?  
Nebo potopí start-up při prvním neúspěchu?  
Naše chyba je i jeho spoluodpovědnost.

### **5. Co si doma navaříme, doma také snězme**

I když se to zdá jako samozřejmě, není to pravidlo do této doby. O to více bychom o něm měli přemýšlet. Pravidlo zní: NIKDY nesdělujeme nic negativního o svém partnerovi na sociálních médiích. Je to stejné, jako kdybychom otevřeli okna a zakřičeli do světa něco „vtipného“, čím ho degradujeme.

Vím, že děti rády vypalují ponižující statusy o svých kamarádech, učitelích, rodičích. Přitom podstata informace není v obsahu příspěvku, nýbrž v jeho jmenovce. V tom, kdo jej vydal. Ten křičí, jak málo má zdravého úsudku a jak rád nechává místo nadhledu mluvit své rozhořčení. Ne, to není post o jiných lidech, ale o něm samotném.

Ve vztahových problémech se nikdy nesnažme získávat další lidi na svou stranu. Protože vztah je zvláštní váha – má jen jednu miskou. Misku obou partnerů. Kdo přitíží „té své“, přitíží oběma. Navíc – ruku na srdce – drtivá většina vztahů nám zvenku nedává smysl. Jak spolu mohou být? Co na něm vidí? Je to jako s melounem: Kdo pozná, že je uvnitř opravdu zralý?

Nedovolujeme tedy okolí, aby nám radilo či za nás dokonce rozhodovalo. Jestliže jsme si nadrobili problémy, vyluxujeme je s partnerem. Ostatní by nám na pomyslném koberci ještě našlapali. Dva jsou dost na to, aby našli kompromisní řešení – pokud ovšem jsou schopni spolu pokračovat.

### **6. Nejen dodržujeme, ale přímo překonáváme své sliby**

Životní úspěch je založen na 2 věcech: 1) na rozhodnutích a 2) na činech uskutečněných ve směru těchto rozhodnutí.

Dělá nám práci už to dát si závazek. A ještě větší práci ho dodržet. Proto tak málo lidí dosahuje úspěchu. Jo, je to dřina. A udržet si dlouhodobý vztah ne menší. A víte proč? Protože jsme denně konfrontováni se svými vlastními sliby, které nemůžeme okekat – nedali jsme je totiž sobě, ale druhým. Proto je kdekdo raději sám. Sebe může obelhat snáz. Bez následků na své pověsti, bez poškození ega.

Dobrý partner je oddaný svým slibům. Dodržuje je bez ohledu na to, že čas a nálada, ve kterých slib složil, dávno pominula. To je rys důležitý nejen pro dlouhodobý vztah, ale i dlouhodobý úspěch v životě. Držet zacílení. Být dlouhodobě fér.

Opět nestačí jen říkat. Je nutné činit. Nestačí slibovat. Je nutné to prokazovat. Nebo ještě lépe, předčít své sliby. Být o krok před očekáváním partnera. Dát víc, než vyžadoval. To je princip úspěchu ve všem, i v byznysu.

Ještě nikdo na světě nezchudl dáváním. Zní to paradoxně. Ale je to fakt. Naopak už mnoho lidí zchudlo jen braním. Získali totiž věci, ale ztratili lidi. A bez lidí se nedá v ničem uspět.

Vztahy, v nichž oba více dávali než brali, jsou nezapomenutelné. Žijí dokonce ještě dávno potom, co jeden ze vztahu odešel. A víte proč? Protože nám toho dal na mnoho let dopředu.

### **7. Buďme loajální**

Je snadné spolu být, když je nádherně. A je důležité stát při druhém, když se v životě zatáhnou mračna. Stůjme při něm v takových okamžicích. Ne proto, že bychom snad chtěli stát v temnotě. Ale proto, že nechceme, aby v temnotě stál on sám.

Buďme vždy na jeho straně a nelekejme se stínů. Pochopme, že nám ukazují, kde je světlo. Naučme se se stíny, s našimi problémy, pracovat. Rozumět jim. Hledejme jejich příčiny.

Být věrný ve vztahu není volba, ale základní priorita. Věrnost může znamenat úplně všechno pro člověka, který je po našem boku. Jestliže nám důvěruje natolik, že si přeje, abychom ho celý život jistili, nezklamme ho. Už kvůli sobě. Sice nikdy nemůžeme slíbit, že budeme při někom po celý zbytek jeho života, ale rozhodně můžeme být při něm po celý zbytek toho svého.

<http://www.firstclass.cz/2014/07/7-staromodnich-zpusobu-jak-vybudovat-dlouhodoby-vztah>

## Co jsme prožili

### Svátost biřmování

Biskup uprostřed shromáždění vkládá na biřmovance ruce a podle prastarého zvyku ho označuje křížmem na čele a říká přítom: „*Přijmi pečeť daru Ducha Svatého.*“

I naše farnosti Dolní Loučky, Žďárec a Olší zažily v sobotu 4. 10. 2014 velikou slavnost. Otec biskup Mons. Vojtěch Cikrle udělil 20 biřmovancům svátost biřmování. Všichni se na přijetí této svátosti připravovali od loňského ledna. Scházeli jsme se pravidelně každých 14 dnů a přípravu vedl pan farář Marián Kalina. Vždy jsem se na ni těšila, neboť byla velkým obohacením duchovního života.

Obřad začal těsně po desáté hodině v kostele sv. Martina v Dolních Loučkách a po úvodních zpěvech přivítal pan farář Pavel Krivý otce biskupa Vojtěcha Cikrleho, otce Mariána Kalinu, Pavla Habrovce a otce Zdeňka Chylíka z Nedvědice. Následovalo kázání, které bylo zaměřeno především na biřmovance a jejich kmotry. Obsahem kázání bylo shrnutí nauky Církve o biřmování s vysvětlením celé řady principů, jakož i řady přírovnání z běžného života. Potom proběhl obřad udílení svátosti biřmování, mše svatá a na závěr udělil Otec biskup své požehnání.



Společná fotka biřmovanců s Otcem biskupem Mons. Vojtěchem Cikrlem

Po celou dobu obřadů nás provázely nádherné zpěvy scholy. Břimovanci poděkovali svému biskupovi za jeho návštěvu a udělenou svátost a otci Mariánu Kalinovi za přípravu. Následoval slavnostní oběd v Orlovně, kde se přítomní věřící radovali z prožitých chvil a obdržených milostí až do odpoledních hodin.

Bohu díky za požehnaný a milostiplný den.

M. Holečková



Setkání břimovanců s Otcem biskupem v Orlovně

## Co je nového

### Výuka náboženství

Na konci září začala na Základní škole v Dolních Loučkách výuka náboženství.

Ročník	Termín	Vyučuje
1. + 2 ročník	čtvrtek 11:15	Mgr. J. Jakešová
3. + 4. + 5. ročník	čtvrtek 12:10	Mgr. J. Jakešová

Náboženství pro žáky vyšších ročníků vyučuje P. Pavel Křivý na faře v Dolních Loučkách ve čtvrtek v 15:00.

### Svátostné požehnání

Každou neděli se ve farním kostele v Dolních Loučkách ve 14:00 koná Svátostné požehnání.

### Zpovídání

Zpovědním dnem v naší farnosti zůstává středa, kdy příležitost ke svátosti smíření je 30 minut přede mší svatou.

a vždy, když uvidím někoho stát u zpovědnice

Otec Pavel

### Úřední hodiny

Mimo pondělí jsem zde pro vás vždy, jen v neděli, prosím, nechejme úřední věci spát. To se raději stavte na kafe. Ideální je ozvat se předem na telefon 736 529 307, abychom se třeba neminuli.

Otec Pavel

## Plánované akce

	Místo	Datum
<b>Poutní mše svatá: Sv. Martin</b>	Dolní Loučky	9.11.2014
<b>1. farní zabíjačka</b>	Dolní Loučky	17.11.2014
<b>Poutní mše svatá: Ježíše Krista Krále</b>	Drahonín	22.11.2014

O všech plánovaných akcích budete v ohláškách na týden vždy včas a podrobně informováni.

**Srdečně zveme  
na**

## **1. FARNÍ ZABÍJAČKU**



**17. listopadu v 8<sup>00</sup> na farním dvoře v Dolních Loučkách  
Pivo, svařák, ovar atd.**

## **Murphyho zákony: Personální politika v církvi**

### ***Murphyho zákon odlivu schopných kněží z pastorace***

Jakmile se některý kněz v pastoraci nadprůměrně osvědčí, bývá povýšen do funkce, která s pastorační nikterak nesouvisí.

### ***Důsledky zákona dle prof. Tumpacha:***

1) V důsledku zákona odlivu schopných kněží z pastorace se v pastoraci schopných kněží stabilně nedostává.

2) Na řídicích postech zato nacházíme jedince nadprůměrně nadané - avšak zpravidla nadané na něco jiného, než je v dané pozici potřeba.

### ***Komentář PhDr. Gólmana:***

Dlouholetou frustrací se posléze efektivita kdysi schopného jedince podstatně snižuje, až se nakonec blíží efektivitě jedinců průměrných i podprůměrných.

### ***Skepsonův dodatek:***

Tou dobou však už dotyčný bývá ze své funkce neodstranitelný.

### ***Jízlivého postřeh:***

Jakmile začne být zřejmé, že se člověk v důsledku Murphyho zákona odlivu v nové funkci příliš neosvědčil, říká se o něm:

- a) že zklamal;
- b) že mu úřad stoupl do hlavy;
- c) že v důsledku toho nepochopitelně „zblblnul“
- d) „ale vždyť“ se odjakživa vědělo, že na to nemá!

### ***Princip diskontinuity obliby:***

V okamžiku, kdy je kněz kamkoliv povýšen nebo dokonce jmenován biskupem, stane se u ostatních kněží neoblíbeným, a to zcela nezávisle na stupni předchozí obliby.

### ***Masochistický aspekt kariérismu v církvi:***

Navzdory principu diskontinuity obliby mnozí kněží skrytě či nepokrytě po hodnostech v církvi velice touží.

*Z knihy Murphyho zákony o církvi, Tomáš Marný z Bludovic*